

Arrest

**nr. 165 152 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juni 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 15 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 22 juli 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 7 september 2015.

1.3. Op 9 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A.S.S.A.J.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Hay Al Dora, Bagdad. Eind december 2014 zou u door onbekenden zijn aangevallen toen u samen met een vriend A.(...) alcohol aan het consumeren was in uw winkel, een zaak in bouwmaterialen. Zij zouden u en uw vriend hebben geslagen en schade hebben toegebracht aan uw zaak. Midden januari 2015 zou u een dreigbrief hebben ontvangen waarin u werd gesommeerd de buurt te verlaten. U zou enkele vrienden hebben gecontacteerd, waaronder sjiitische vrienden, die u zouden hebben aangeraden de brief te negeren. Bijgevolg verscheurde u de dreigbrief en zette u uw dagdagelijkse bezigheden verder. Op 21 maart 2015 zouden vier gewapende onbekenden uw winkel zijn binnengevallen en zouden u hebben gezegd te vertrekken. U zou meteen uw winkel hebben gesloten. U zou vervolgens nog twee dagen thuis zijn gebleven om enkele administratieve zaken in orde te maken, de duurste stukken uit uw winkel te halen en u zou op 23 maart naar uw zus in Al Kholes, Diyala, zijn vertrokken. Dit in het gezelschap van uw echtgenote A.(...) K.(...) M.(...) (CG 15/15272B) en uw drie kinderen. Op 2 april 2015 bracht uw schoonbroer u naar de luchthaven van Bagdad, van waaruit u en uw gezin een vlucht namen naar Turkije.

In Turkije werd u herenigd met uw broer A.(...) J.(...) R.(...) S.(...) S.(...) (CG 15/15271 en OV 8.078.688). Vanuit Turkije zouden jullie in een rubberboot naar Griekenland zijn gevaren en vervolgens de reisroute Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland hebben afgelegd, deels te voet, deels met een auto en deels met de trein. Op 12 juni 2015 kwamen jullie in België aan. Op 15 juni 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs en die van uw echtgenote, uw identiteitskaart, die van uw echtgenote en kinderen, uw oud en vernieuwd rijbewijs, de kieskaarten van u en uw echtgenote, een attest uit het kadaster, een kopie van uw oude identiteitskaart, een kopie van een examenkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van een oud paspoort, een kopie van een studentenkaart, enkele foto's van uw huis en het bewijs van de DHL verzending.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

U stelt te worden gevisieerd door een sjiitische militie die u ertoe verplichtte uw buurt te verlaten. U linkt deze bedreiging aan het feit dat u in december 2014 werd betrappt toen u alcohol consumeerde in uw winkel, en dit tijdens één van de heilige maanden (CGVS, pg. 7).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de gebeurtenissen zoals die zich volgens u zouden hebben voorgedaan. U, die regelmatig alcohol consumeerde op openbare plaatsen, thuis en bij vrienden (CGVS, pg.8) zou bekend zijn geweest met het feit dat alcohol in Irak niet verboden was, maar wel als verboden werd aanzien door extremistische moslims, ongeacht soennieten of sjiieten (CGVS, pg.8). U was eveneens bekend met het feit dat uw alcoholconsumptie zeker tijdens één van de voor sjiieten drie heilige maanden niet werd geapprecieerd (CGVS, pg.7). Tevens was u bekend met het feit dat de winkeliers in de straat waar uw winkel was gelegen voornamelijk bestonden uit sjiieten (CGVS, pg.8). Alhoewel u een goede band had met de meeste van hen (CGVS, pg.8) was u er zich ook van bewust dat er onder hen enkele waren aangesloten bij de meer fundamentele sjiitische groeperingen. U gaf daarbij het voorbeeld van een bakkerij op 50 meter afstand van uw woning waarvan u wist dat de eigenaar aangesloten was bij 'Asaeb Ahl Al Haqq' en uw wist zelfs van een bandencentrale recht tegenover u die banden had met Asaeb Ahl Al Haqq (CGVS, pg.10). U was dit te weten gekomen nadat er tijdens religieuze optochten in uw straat de controleposten van Asaeb Ahl Al Haqq door deze winkeliers werden bemand (CGVS, pg.10).

Het is dan ook zeer bevreemdend dat u, die zich blijkbaar zeer goed bewust was van uw omgeving en de huidige context waarin u zich diende te bewegen, die dag besloot in plaats van bij vrienden of bij u thuis alcohol te consumeren, dit voor het eerst te doen in uw winkel, open en bloot, in het zicht van iedereen die vrij binnen kon (CGVS, pg.8). Dit is des te opmerkelijker omdat de regio rond uw huis bekend stond als gemengd met weinig invloed van extremistische groeperingen (CGVS, pg.10). Er dient weinig betoog dat, indien u trek had in een glaasje alcohol en u de keuze kon maken tussen uw winkel en uw huis, u dan toch voor de veiligste optie zou nemen, nl. bij u thuis. Dat u in deze omstandigheden voor de eerste maal besloot in uw winkel te drinken, omringd door collega-handelaars die gelieerd waren met de extremistische sjiitische militie, is dan ook zeer opmerkelijk te noemen en komt weinig geloofwaardig over. Bovendien zou u zichtbaar de flesjes met alcoholische drank uw winkel hebben binnengebracht. Immers, u veronderstelt zelf dat de onbekenden uw winkel zijn binnengedrongen

omdat ze u de flessen hebben zien uitladen (CGVS, pg.9). Opnieuw is dit niet meteen het toonbeeld van voorzichtigheid te noemen in een door sjiieten gedomineerde regio, met sterke aanwezigheid van extremistische groeperingen. De manier waarop u dit incident schetst, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

In de marge dient te worden opgemerkt dat u, die nochtans de gewoonte had om in het openbaar, op diverse plaatsen of bij verschillende gelegenheden, alcohol te drinken (CGVS, pg.8), geen gewag maakt van eerdere bedreigingen in die zin (CGVS, pg.7).

U zou vervolgens, na dit incident, een dreigbrief hebben ontvangen. U kunt dit stuk echter niet voorleggen daar u het na een halfuur zou hebben verscheurd omdat u de brief afdeed als 'niet ernstig' (CGVS, pg.9). Uw reactie op deze brief, namelijk het niet ernstig nemen ervan én uw dagdagelijkse bezigheden gewoon verderzetten, is gezien de eerdere inval in uw winkel opmerkelijk te noemen.

Wat er ook van zij, op 21 maart, een tweetal maand en na ontvangst van de dreigbrief, zouden onbekenden opnieuw uw winkel zijn binnengevallen en u hebben aangemaand te vertrekken uit de buurt (CGVS, pg. 7). Opvallend is dat u, in tegenstelling tot de vorige keer, niet alleen besloot om uw winkel te verlaten, maar tevens ook uw huis te verlaten én ook definitief Irak te verlaten. Dat u meteen besloot uw huis te verlaten én eveneens uw land te ontvluchten, is wel een zeer drastische beslissing, die in schril contrast stond met uw houding naar aanleiding van de eerste dreigbrief. Dat een eerste dreigbrief door u niet ernstig werd genomen en zelfs werd verscheurd zonder enige verdere (re)actie van uwentwege staat wel haaks op uw reactie na de tweede dreigbrief, waar u onmiddellijk besloot om alles in Irak achter te laten en het land te verlaten. Waarom die tweede dreigbrief voor u dan zo anders was dan de eerste, is totaal onduidelijk. Te meer er zich in de tussentijdse periode van twee maanden geen verdere incidenten in dit verband hadden voorgedaan. Daarenboven moet ook op het volgende worden gewezen. Uw winkel bevond zich in een buurt waar vooral sjiitische milities het voor het zeggen hadden en waar u voornamelijk omringd was door sjiitische handelaars (CGVS, pg.8,9). Uw privéwoning daarentegen zou zich voornamelijk in een soennitische wijk hebben bevonden waar bedreigingen vanwege sjiieten zich volgens uw weten niet zouden hebben voorgedaan (CGVS, pg.11). Dat u dan niet alleen besloot uw handel in een sjiitische wijk te sluiten maar ook besloot Irak voorgoed te verlaten, is op zijn minst voorbarig te noemen. Uw problemen speelden zich vooral af in de wijk waar uw zaak was gevestigd en niet waar u wonen. Waarom u dan ook uw woonst diende te verlaten is een groot vraagteken. Minstens wekt u op deze manier het vermoeden dat andere redenen, dan diegene die u heeft uiteengezet, mee aan de grondslag liggen van uw besluit om Irak te verlaten. Het is duidelijk dat u hieromtrent niet de volledige waarheid vertelt.

U stelt dat er na uw vertrek uit Irak op uw huis werd geschreven dat de woonst niet mocht verhuurd of verkocht worden (CGVS, pg.11). U legt hiervan ook foto's neer. Echter, uit deze foto's kan niet worden afgeleid dat dit uw huis is en/of waarom dat opschrift op het huis werd nagelaten. Vervolgens zouden er zich tot op heden geen feiten hebben voorgedaan waaruit blijkt dat u momenteel wordt gevisieerd. Opmerkelijk is dat uw broer R.(...) tot 10 mei jl. (zie administratief dossier) nog in dezelfde straat als u is blijven wonen en nooit werd geïnterpelleerd over uw verblijfplaats (CGVS, pg.11). De redenen waarom hij Irak verliet staan ook volledig los van de door u aangehaalde problematiek (zie administratief dossier). Dat men niet meer naar u is komen informeren, ook niet bij uw familie, is evenzeer een duidelijke indicatie dat u actueel niet wordt gezocht door deze militie.

Rekening houdend met bovenstaande argumentatie heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt te worden vervolgd door sjiitische milities. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en die van uw echtgenote, uw identiteitskaart, die van uw echtgenote en kinderen, uw oud en vernieuwd rijbewijs, de kieskaarten van u en uw echtgenote, een attest uit het kadaster, een kopie van uw oude identiteitskaart, een kopie van een examenkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van een oud paspoort en een kopie van een studentenkaart tonen uw identiteitsgegevens, nationaliteit en herkomst aan, telkens elementen die momenteel niet ter discussie worden gesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder

geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun

repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw broer A.(...) J.(...) R.(...) S.(...) S.(...) (CG 15/15271; OV 8.078.688) eveneens een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van M.A.M.A.-Q.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Al Dora, Bagdad. Omwille van de problematiek van uw echtgenoot - hij zou zijn gevisieerd door sjiitische milities - zou u samen met uw hem en uw drie kinderen op 2 april 2015 Irak hebben verlaten. Jullie zouden met het vliegtuig naar Turkije zijn gereisd waar uw schoonbroer A.(...) J.(...) R.(...) S.(...) S.(...) (CG 15/15271 en OV 8.078.688) jullie verder zou hebben vergezeld. Vanuit Turkije zouden jullie in een rubberboot naar Griekenland zijn gevaren en vervolgens de reisroute Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland hebben afgelegd, deels te voet, deels met een auto en deels met de trein. Op 12 juni 2015 kwam u aan in België. Op 15 juni 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielfrelaas legt u dezelfde documenten als uw echtgenoot voor.

U verwijst integraal naar de asielfeiten die worden ingeroepen door uw echtgenoot en die u hieronder kan lezen:

”U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Hay Al Dora, Bagdad. Eind december 2014 zou u door onbekenden zijn aangevallen toen u samen met een vriend A.(...) alcohol aan het consumeren was in uw winkel, een zaak in bouwmaterialen. Zij zouden u en uw vriend hebben geslagen en schade hebben toegebracht aan uw zaak. Midden januari 2015 zou u een dreigbrief hebben ontvangen waarin u werd gesommeerd de buurt te verlaten. U zou enkele vrienden hebben gecontacteerd, waaronder sjiitische vrienden, die u zouden hebben aangeraden de brief te negeren. Bijgevolg verscheurde u de dreigbrief en zette u uw dagdagelijkse bezigheden verder. Op 21 maart 2015 zouden vier gewapende onbekenden uw winkel zijn binnengevallen en zouden u hebben gezegd te vertrekken. U zou meteen uw winkel hebben gesloten. U zou vervolgens nog twee dagen thuis zijn gebleven om enkele administratieve zaken in orde te maken, de duurste stukken uit uw winkel te halen en u zou op 23 maart naar uw zus in Al Khaled, Diyala, zijn vertrokken. Dit in het gezelschap van uw echtgenote A.(...) K.(...) M.(...) (CG 15/15272B) en uw drie kinderen. Op 2 april 2015 bracht uw schoonbroer u naar de luchthaven van Bagdad, van waaruit u en uw gezin een vlucht namen naar Turkije.”

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald (CGVS, pg.4). Daar in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Ook hier wens het CGVS te verwijzen naar het luik ‘motivering’ in de beslissing van uw echtgenoot dat hieronder wordt hernomen.

”Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en

systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

U stelt te worden geïsoleerd door een sjiiitische militie die u ertoe verplichtte uw buurt te verlaten. U linkt deze bedreiging aan het feit dat u in december 2014 werd betrapt toen u alcohol consumeerde in uw winkel, en dit tijdens één van de heilige maanden (CGVS, pg. 7).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de gebeurtenissen zoals die zich volgens u zouden hebben voorgedaan. U, die regelmatig alcohol consumeerde op openbare plaatsen, thuis en bij vrienden (CGVS, pg.8) zou bekend zijn geweest met het feit dat alcohol in Irak niet verboden was, maar wel als verboden werd aanzien door extremistische moslims, ongeacht soennieten of sjiiieten (CGVS, pg.8). U was eveneens bekend met het feit dat uw alcoholconsumptie zeker tijdens één van de voor sjiiieten drie heilige maanden niet werd geapprecieerd (CGVS, pg.7). Tevens was u bekend met het feit dat de winkeliers in de straat waar uw winkel was gelegen voornamelijk bestonden uit sjiiieten (CGVS, pg.8). Alhoewel u een goede band had met de meeste van hen (CGVS, pg.8) was u er zich ook van bewust dat er onder hen enkele waren aangesloten bij de meer fundamentele sjiiitische groeperingen. U gaf daarbij het voorbeeld van een bakkerij op 50 meter afstand van uw woning waarvan u wist dat de eigenaar aangesloten was bij 'Asaeb Ahl Al Haqq' en uw wist zelfs van een bandencentrale recht tegenover u die banden had met Asaeb Ahl Al Haqq (CGVS, pg.10). U was dit te weten gekomen nadat er tijdens religieuze optochten in uw straat de controleposten van Asaeb Ahl Al Haqq door deze winkeliers werden bemand (CGVS, pg.10).

Het is dan ook zeer bevreemdend dat u, die zich blijkbaar zeer goed bewust was van uw omgeving en de huidige context waarin u zich diende te bewegen, die dag besloot in plaats van bij vrienden of bij u thuis alcohol te consumeren, dit voor het eerst te doen in uw winkel, open en bloot, in het zicht van iedereen die vrij binnen kon (CGVS, pg.8). Dit is des te opmerkelijker omdat de regio rond uw huis bekend stond als gemengd met weinig invloed van extremistische groeperingen (CGVS, pg.10). Er dient weinig betoog dat, indien u trek had in een glaasje alcohol en u de keuze kon maken tussen uw winkel en uw huis, u dan toch voor de veiligste optie zou nemen, nl. bij u thuis. Dat u in deze omstandigheden voor de eerste maal besloot in uw winkel te drinken, omringd door collega-handelaars die gelieerd waren met de extremistische sjiiitische militie, is dan ook zeer opmerkelijk te noemen en komt weinig geloofwaardig over. Bovendien zou u zichtbaar de flesjes met alcoholische drank uw winkel hebben binnengebracht. Immers, u veronderstelt zelf dat de onbekenden uw winkel zijn binnengedrongen omdat ze u de flessen hebben zien uitladen (CGVS, pg.9). Opnieuw is dit niet meteen het toonbeeld van voorzichtigheid te noemen in een door sjiiieten gedomineerde regio, met sterke aanwezigheid van extremistische groeperingen. De manier waarop u dit incident schetst, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

In de marge dient te worden opgemerkt dat u, die nochtans de gewoonte had om in het openbaar, op diverse plaatsen of bij verschillende gelegenheden, alcohol te drinken (CGVS, pg.8), geen gewag maakt van eerdere bedreigingen in die zin (CGVS, pg.7).

U zou vervolgens, na dit incident, een dreigbrief hebben ontvangen. U kunt dit stuk echter niet voorleggen daar u het na een halfuur zou hebben verscheurd omdat u de brief afdeed als 'niet ernstig' (CGVS, pg.9). Uw reactie op deze brief, namelijk het niet ernstig nemen ervan én uw dagdagelijkse bezigheden gewoon verderzetten, is gezien de eerdere inval in uw winkel opmerkelijk te noemen.

Wat er ook van zij, op 21 maart, een tweetal maand en na ontvangst van de dreigbrief, zouden onbekenden opnieuw uw winkel zijn binnengevallen en u hebben aangemaand te vertrekken uit de buurt (CGVS, pg. 7). Opvallend is dat u, in tegenstelling tot de vorige keer, niet alleen besloot om uw winkel te verlaten, maar tevens ook uw huis te verlaten én ook definitief Irak te verlaten. Dat u meteen besloot uw huis te verlaten én eveneens uw land te ontvluchten, is wel een zeer drastische beslissing, die in schril contrast stond met uw houding naar aanleiding van de eerste dreigbrief. Dat een eerste dreigbrief door u niet ernstig werd genomen en zelfs werd verscheurd zonder enige verdere (re)actie van uwentwege staat wel haaks op uw reactie na de tweede dreigbrief, waar u onmiddellijk besloot om alles in Irak achter te laten en het land te verlaten. Waarom die tweede dreigbrief voor u dan zo anders was dan de eerste, is totaal onduidelijk. Te meer er zich in de tussentijdse periode van twee maanden geen verdere incidenten in dit verband hadden voorgedaan. Daarenboven moet ook op het volgende worden gewezen. Uw winkel bevond zich in een buurt waar vooral sjiiitische milities het voor het zeggen hadden en waar u voornamelijk omringd was door sjiiitische handelaars (CGVS, pg.8,9). Uw privéwoning daarentegen zou zich voornamelijk in een soennitische wijk hebben bevonden waar bedreigingen vanwege sjiiieten zich volgens uw weten niet zouden hebben voorgedaan (CGVS, pg.11). Dat u dan niet alleen besloot uw handel in een sjiiitische wijk te sluiten maar ook besloot Irak voorgoed te verlaten, is op zijn minst voorbarig te noemen. Uw problemen speelden zich vooral af in de wijk waar uw zaak was gevestigd en niet waar u wonen. Waarom u dan ook uw woonst diende te verlaten is een groot vraagteken. Minstens wekt u op deze manier het vermoeden dat andere redenen, dan diegene die u

heeft uiteengezet, mee aan de grondslag liggen van uw besluit om Irak te verlaten. Het is duidelijk dat u hieromtrent niet de volledige waarheid vertelt.

U stelt dat er na uw vertrek uit Irak op uw huis werd geschreven dat de woonst niet mocht verhuurd of verkocht worden (CGVS, pg.11). U legt hiervan ook foto's neer. Echter, uit deze foto's kan niet worden afgeleid dat dit uw huis is en/of waarom dat opschrift op het huis werd nagelaten. Vervolgens zouden er zich tot op heden geen feiten hebben voorgedaan waaruit blijkt dat u momenteel wordt geïnterviewd. Opmerkelijk is dat uw broer R.(...) tot 10 mei jl. (zie administratief dossier) nog in dezelfde straat als u is blijven wonen en nooit werd geïnterviewd over uw verblijfplaats (CGVS, pg.11). De redenen waarom hij Irak verliet staan ook volledig los van de door u aangehaalde problematiek (zie administratief dossier). Dat men niet meer naar u is komen informeren, ook niet bij uw familie, is evenzeer een duidelijke indicatie dat u actueel niet wordt gezocht door deze militie.

Rekening houdend met bovenstaande argumentatie heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt te worden vervolgd door sjiiitische militie. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en die van uw echtgenote, uw identiteitskaart, die van uw echtgenote en kinderen, uw oud en vernieuwd rijbewijs, de kieskaarten van u en uw echtgenote, een attest uit het kadaster, een kopie van uw oude identiteitskaart, een kopie van een examenkaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van een oud paspoort en een kopie van een studentenkaart tonen uw identiteitsgegevens, nationaliteit en herkomst aan, telkens elementen die momenteel niet ter discussie worden gesteld."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder

zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw schoonbroer A.(...) J.(...) R.(...) S.(...) S.(...) (CG 15/15271; OV 8.078.688) eveneens een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, A (2) eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel, ondernemen verzoekers een summiere poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te

verklaren of te weerleggen. Zij betwisten de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad en zij citeren in dit verband uitvoerig uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 13 oktober 2015: *“Bagdad blijft de **zwaarst getroffen** provincie van Irak voor wat betreft aantallen burgerdoden. In de periode 11 december 2014 tot en met 30 april 2015 kwamen minstens 1586 burgers door geweld om het leven en raakten er minstens 4138 burgers gewond. Naast conflict-gerelateerd geweld was er in de provincie Bagdad ook sprake van crimineel of sektarisch gemotiveerd geweld, waarbij burgers het slachtoffer zijn geworden. Zo werden er in Bagdad in tegenstelling tot de andere beschreven provincies veel overvallen, schietincidenten en ontvoeringen gerapporteerd. Hoewel er regelmatig gerapporteerd wordt dat bepaalde criminele acties, zoals ontvoeringen, toe te schrijven zijn aan mannen in militaire uniformen (met name in Bagdad maar ook in andere provincies), dient hierbij de kanttekening gemaakt te worden dat burgers vrij eenvoudig aan militaire uniformen kunnen komen. De identiteit van de daders is onbekend.*

De focus van de verschillende Iraakse veiligheidstroepen en PMF ligt bij contra- terroristische acties en maatregelen, bijvoorbeeld door hun inzet in de gebieden waar direct strijd geleverd wordt tegen ISIS. Door beperkte capaciteit op het gebied van ordehandhaving is er ruimte ontstaan voor criminelen om hun activiteiten verder uit te breiden.

Gewapende sjiitische milities waren net als in de vorige verslagperiode zichtbaar aanwezig in de stad, voor zover bekend betreft het hier in ieder geval Kata'ib Hezbollah, de Badr organisatie en Asaib Ahl al-Haq. De situatie dat zij in de sjiitische buitenwijken van de stad de veiligheid bewaken en daar in grote mate onafhankelijk in zijn, lijkt in de verslagperiode niet veranderd te zijn. Zij hadden op verschillende plekken in de stad waar sjiieten de meerderheid vormen controleposten opgesteld. Het is onbekend of deze controleposten de bewegingsvrijheid van individuele burgers ernstig beperken. Evenmin is bekend of de sjiitische milities systematische huiszoekingen verrichtten in het kader van het bewaken van de veiligheid.

De militie Kata'ib Hezbollah raakte in september 2015 slaags met de federale veiligheidstroepen in het centrum van de stad, waarbij aan beide zijden slachtoffers vielen.

In tegenstelling tot de vorige verslagperiode beperkt het geweld gericht tegen burgers zich niet langer tot wijken waar de sjiieten de meerderheid vormen. De (zelfmoord)aanslagen die dagelijks plaatsvinden in de stad worden zowel in sjiitische, als in soennitische en religieus gemengde wijken gepleegd. Er zijn dagelijks aanslagen waarbij per aanslag een relatief klein aantal burgers om het leven komt. Deze aanslagen worden veelal niet opgeëist en de daders worden veelal niet opgespoord. Hoewel de grote meerderheid van de aanslagen gericht is op burgers, kwamen bij dergelijke aanslagen ook politieagenten en Sahwa-leden om het leven. Waar ISIS in andere provincie ook de Iraakse veiligheidsorganisaties tot doel had, leken de aanslagen in Bagdad niet gericht te zijn op overheidspersoneel of –gebouwen. Ook worden er dagelijks lijken gevonden in de stad van personen die door geweld om het leven zijn gebracht. Deze moorden lijken meer sektarisch of crimineel gemotiveerd te zijn. Daarnaast zijn er in de verslagperiode meerdere aanslagen in de stad gepleegd waarbij grote aantallen burgers om het leven kwamen. Een aantal hiervan is door ISIS opgeëist.

In mei 2015 nam het sektarische geweld toe tijdens een aantal sjiitische feestdagen waar duizenden pelgrims uit verschillende provincies aan deelnamen. Zij werden het doelwit van een aantal gerichte aanvallen, waarbij dodelijke slachtoffers zijn gevallen. Echter, ook de pelgrims zelf gebruikten geweld. Zo staken op 14 mei 2015 pelgrims een soennitisch religieus gebouw in de wijk Adhamiya (soennitische meerderheid) in brand waarbij doden vielen.

In de verslagperiode vonden er bijna elke maand aanslagen plaats waarbij een groot aantal burgers slachtoffer werd. Uit het aantal grote aanslagen met veel burgerslachtoffers is af te leiden dat ISIS nog altijd in staat is dergelijke gerichte aanslagen uit te voeren in de hoofdstad. Onderstaand volgen enkele voorbeelden.

Op 28 mei 2015 vonden er bomaanslagen plaats op twee hotels in de stad, waarbij ten minste veertien personen omgekomen zijn en tientallen gewond zijn geraakt. De aanslagen zijn de volgende dag opgeëist door ISIS.

Op 12 juli 2015 heeft ISIS opnieuw een aantal gecoördineerde bomaanslagen in de stad gepleegd, ditmaal in het noorden van de stad, waar de meerderheid sjiitisch is. Bij deze aanslagen zijn ten minste twintig doden gevallen.

Ruim een week later, op 21 juli 2015, waren er bij aanslagen in de hoofdstad opnieuw veel burgerslachtoffers te betreuren. Bij één aanslag in de gemengde wijk New Baghdad kwamen ten minste 22 personen om het leven, terwijl er diezelfde dag bij een aantal kleinere aanslagen in totaal 14 burgers omkwamen. Ook de dag erna vielen er bij een aantal kleinere aanslagen in totaal ten minste 14 doden.

Op 13 augustus 2015 werd de sjiitische wijk Sadr City opgeschrikt door een grote aanslag op een markt. Hierbij zijn naar schatting ten minste 45 mensen omgekomen en ten minste 70 personen gewond geraakt. ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist.

Op 3 oktober 2015 vond er in Bagdad een dubbele zelfmoordaanslag plaats op het Adan-plein in de wijk sjiitische wijk Kadhamiyah, waarbij 24 doden vielen. ISIS heeft de aanslag opgeëist. Twee dagen later vond er opnieuw een aanslag plaats in de hoofdstad. Hierbij zijn 12 doden gevallen. Deze aanslag is niet opgeëist.

In augustus 2015 is het aantal demonstraties sterk toegenomen. Wekelijks wordt er gedemonstreerd, waarbij de grootste demonstraties op vrijdagen op het Tahrir-plein plaatsvinden. Hoewel de demonstraties over het algemeen vreedzaam verlopen, zijn er berichten van enkele ongeregelheden. Op 29 of 30 augustus 2015 werd een lokaal bekende activist en organisator van demonstraties in de wijk Nieuw-Bagdad doodgeschoten. Het kon niet worden bevestigd dat hij is doodgeschoten vanwege zijn activiteiten, nu bronnen verschillende redenen voor de aanslag noemden. Er werd gedemonstreerd voor betere voorzieningen, voor vervolging van alle daders van het Camp Speicher drama, tegen corruptie en uit steun voor de politieke hervormingen van premier Al-Abadi.”

Ook wat betreft de situatie van de soennitische Arabieren in Irak, verwijzen verzoekers naar voormeld Ambtsbericht: *“Soennitische Arabieren die in door ISIS bezet gebied woonden, liepen eveneens risico’s als zij zich niet conformeerden aan de strenge leefregels die ISIS had opgelegd. In Mosul en omliggende dorpen executeerde ISIS meerdere islamitische geestelijken, omdat zij niet of onvoldoende handelden naar wat ISIS van hen vroeg.”* Zij wijzen in dit verband op de problemen die verzoeker ondervond omdat hij alcohol consumeerde in zijn winkel, waarna zij een uitgebreide theoretische uiteenzetting geven over de toepassing van artikel 3 EVRM.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter zitting leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen neer. Het betreft een klacht ingediend bij de politie door verzoekers zus in verband met de situatie van verzoekers huis, een klacht in verband met dezelfde feiten ingediend door verzoekers zus bij de rechtbank, de identiteitskaart van verzoekers zus, foto's van verzoekers zus voor het huis en foto's van de woonst, waarbij wordt gesteld dat de barsten en de omgerukte leuning het gevolg zijn van een bom.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers de schending van artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoeren, doch niet de minste toelichting geven op welke wijze zij dit artikel geschonden achten. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) verzoeker onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt te worden vervolgd door sjiitische milities nadat hij in december 2014 werd betrapt toen hij alcohol consumeerde in zijn winkel tijdens één van de heilige maanden daar (1) het zeer bevreemdend is en weinig geloofwaardig overkomt dat hij, die zich blijkbaar zeer goed bewust was van zijn omgeving en de huidige context waarin hij zich diende te bewegen, die dag besloot in plaats van bij vrienden of bij hem thuis alcohol te consumeren, dit voor het eerst te doen in zijn winkel, open en bloot, in het zicht van iedereen die vrij binnen kon komen en omringd door collega-handelaars die gelieerd waren met de extremistische sjiitische milite, temeer omdat de regio rond zijn huis bekend stond als gemengd met weinig invloed van extremistische groeperingen zodat het weinig betoog dient dat, indien hij trek had in een glaasje alcohol en hij de keuze kon maken tussen zijn winkel en zijn huis, hij dan toch de veiligste optie zou nemen, namelijk bij hem thuis en ook het feit dat hij zichtbaar de flesjes met alcoholische drank zijn winkel zou hebben binnengebracht niet meteen het toonbeeld van voorzichtigheid te noemen is in een door sjiieten gedomineerde regio, met sterke aanwezigheid van extremistische groeperingen, (2) hij, die nochtans de gewoonte had om in het openbaar, op diverse plaatsen of bij verschillende gelegenheden alcohol te drinken, geen gewag maakt van eerdere bedreigingen in die zin, (3) hij de dreigbrief die hij na dit incident zou hebben ontvangen niet kan voorleggen daar hij deze na een half uur zou hebben verscheurd omdat hij de brief afdeed als ‘niet ernstig’ doch zijn reactie op deze brief, namelijk het niet ernstig nemen ervan en zijn dagdagelijkse bezigheden gewoon verderzetten, gezien de eerdere inval in zijn winkel opmerkelijk te noemen is, (4) het opvallend is dat hij na de tweede inval in zijn winkel op 21 maart 2015, waarbij onbekenden hem nogmaals hebben aangemaand om te vertrekken uit de buurt, in tegenstelling tot de vorige keer niet

alleen besloot om zijn winkel te verlaten maar tevens ook zijn huis te verlaten én ook definitief Irak te verlaten, wat wel een zeer drastische beslissing is die in schril contrast staat met zijn houding naar aanleiding van de dreigbrief, die door hem niet ernstig werd genomen en zelfs werd verscheurd zonder enige verdere (re)actie van zijnentwege, temeer zijn privéwoning zich, in tegenstelling tot zijn winkel die zich bevond in een buurt waar vooral sjiiitische milities het voor het zeggen hadden, in een voornamelijk soennitische wijk zou hebben bevonden waar bedreigingen vanwege sjiieten zich volgens zijn weten niet zouden hebben voorgedaan zodat het een groot vraagteken is waarom hij niet alleen zijn handel maar ook zijn woonst diende te verlaten en hij op deze manier minstens het vermoeden wekt dat andere redenen dan diegene die hij heeft uiteengezet mee aan de grondslag liggen van zijn besluit om Irak te verlaten en dat hij hieromtrent niet de volledige waarheid vertelt en (5) uit de foto's waaruit moet blijken dat er na zijn vertrek uit Irak op zijn huis werd geschreven dat de woonst niet mocht verhuurd of verkocht worden niet kan worden afgeleid dat dit zijn huis is en/of waarom dat opschrift op het huis werd nagelaten en (6) er zich tot op heden geen feiten zouden hebben voorgedaan waaruit blijkt dat hij momenteel wordt geïnterviewd en het gegeven dat men niet meer naar hem is komen vragen, ook niet bij zijn familie, een duidelijke indicatie is dat hij actueel niet wordt gezocht door deze militie, (ii) de door hen voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar deze slechts zijn identiteitsgegevens, nationaliteit en herkomst aantonen, elementen welke niet ter discussie worden gesteld en (iii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 december 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers hun verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden relaas en het verwijzen naar algemene informatie over de situatie in hun land van herkomst, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen de geloofwaardigheid van

hun verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. Evenmin betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de ter zitting voorgelegde stukken zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van verzoekers hun asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De klachten bij de politie en de rechtbank zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. De identiteitskaart van verzoekers zus is verder ook niet dienend bij de beoordeling van verzoekers hun asielrelaas. Zo al zou worden aangenomen dat de foto's daadwerkelijk verzoekers hun woning betreffen, kan hieruit op generlei wijze worden afgeleid waarom de opschriften op het huis werden nagelaten, noch in welke omstandigheden de woning beschadigd is geraakt. Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het vluchtrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hen opgediste relaas, en mede in acht genomen het feit dat zij niet aantonen dat zij persoonlijk een bijzonder risicoprofiel hebben, tonen verzoekers evenmin aan dat zij worden vervolgd of gevisieerd door hun autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico

op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de

term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.9.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict.

Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

2.9.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekers, die in het bezit zijn van documenten, zijn geboren en getogen in Bagdad zodat de veiligheidssituatie in Bagdad moet beoordeeld worden.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 2013, 48 aanslagen en in 2014 59 aanslagen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest dienaangaande dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006 COI, p.19) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven voor het eerst weer 's nachts de restaurants open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel, en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking betreft in Bagdad stad en provincie, kan worden vastgesteld dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht en vanuit België is de laatste maanden de vrijwillige

repatriëring fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer.

Gelet op al deze elementen samen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van deze beoordeling en het uitvoerig citeren uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 13 oktober 2015, dat inhoudelijk aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier, brengen verzoekers geen concrete elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Verzoekers brachten bovendien noch tijdens hun gehoor, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat zij als soenniet een bijzonder risico zouden lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, waar zij opnieuw verwijzen naar de problemen die verzoeker zou hebben gekend omdat hij alcohol consumeerde in zijn winkel, dient te worden herhaald dat deze problemen ongeloofwaardig werden bevonden. In zoverre zij in dit verband nog citeren uit voornoemd Ambtsbericht, waaruit blijkt dat Soennitische Arabieren die in door ISIS bezet gebied woonden eveneens risico's liepen als zij zich niet conformeerden aan de strenge leefregels die ISIS had opgelegd, benadrukt de Raad andermaal dat uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan blijkt dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en er evenmin er aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als in voornoemde COI Focus tot de conclusie komt dat er in Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Het EHRM heeft in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie en gesteld dat er niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er op dit moment geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS